



Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Неоспівані герої білої раси

Частина 5

Іоін О'Даффі

Боротьба білої людини за виживання в Третьому Рейху була найбільшим досягненням 20-го століття. Але про таку ж боротьбу в Ірландії пам'ятають не так добре. Ірландці, як і всі інші арійські народи, є кровними братами і сестрами нашої раси. Євреї не роблять різниці між ними та рештою неєвреїв світу і вважають всіх таких потенційних жертв лише "гоями" - термін, що означає "тупа худоба", а також зневажливе ставлення до неєвреїв. Таким чином, ірландці були не менш захищені від єврейської підступності, ніж німці, які знайшли свого расового рятівника в Адольфі Гітлері. Так само кращі елементи Ірландії дивилися на його



Eoin O'Duffy

ідеологію як на меч, за допомогою якого їхня земля може бути врятована від спільної загрози, що загрожувала всьому людству.

Коріння сучасного гельського расового руху виросло з потрясінь і розчарування в Ірландській Вільній Державі, республіці на півдні Ірландії, що вибухнула в 1920-х роках внаслідок часткової перемоги над іноземними окупаційними військами; північ все ще залишалася (і залишається) в руках Британії. Але Дублінська держава, що утворилася в результаті, була пронизана корупцією та колективною безвідповідальністю, які є типовими для всіх демократичних країн. Жертва ірландських патріотів була розтрачена між чварами і підкупом лібералів і консерваторів, в той час як вони безнадійно загрузли в муках світової депресії. З цього демократичного відьомського варива політичних скандалів та економічних негараздів над Ірландією вперше з'явився смердючий сморід марксизму. Колишня націоналістична і героїчна Ірландська республіканська армія була інфікована цим незаконним породженням ліберальної демократії, в той час як відверто більшовицька Революційна робітничка партія розвісила свої червоні ганчірки з написом "Серп і молот" над вулицями сумного Дубліна.

Ветеранів повстань 1916 і 1920-х років за свободу Ірландії били комуністичні банди або перекрикували натовпи істеричних марксистів, які відкрито розглядали маленьку Ірландію лише як сходинок для своєї гнилої світової революції. Та сама модель національної підривної діяльності, що розвинулася в усіх інших європейських державах, поширилася на Британські острови і була здійснена тим самим натовпом міжнародних євреїв. Ветерани об'єдналися для самозахисту в Асоціацію армійських товаришів. Костелло, сучасний історик сучасної Ірландії, описав це так: *У цій країні виник спонтанний рух на захист прав і свобод народу. Цей рух, яким би спонтанним він не був, жодним чином не був організований, спроектований чи підтриманий жодною політичною партією чи політиками. А.Ц.А. виник спонтанно, тому що влада, обов'язком якої було захищати права своїх громадян, нехтувала своїм обов'язком, тому що вважала, що в її власних інтересах не звертати уваги на хуліганство, яке відбувалося в кожній частині країни.*

Комуністична реакція була жорстокою, але ліберальна влада, сама спантеличена лівим вірусом, не запропонувала жодної допомоги тим самим людям, які зробили їхню Ірландську Вільну Державу можливою. Тож відчайдушні члени А.С.А. звернулися до щойно переможних німецьких

штурмовиків як до прикладу самозахисту, і 8 квітня 1933 року в Дубліні зародився рух "блакитних сорочок". Взявши за взірець коричневосорочечні СС Адольфа Гітлера, ірландські вояки представляли молодші (як духом, так і тілом), найрадикальніші елементи в АСС. Тепер у ветеранів з'явився кулак, яким можна було завдати удару у відповідь. Свобода слова для антикомуністів була миттєво відновлена, і замість того, щоб патріоти стали жертвами червоних бандитів, марксиста раптом опинилися на кривавому кінці побиття. Синій колір був обраний як символ Об'єднаної Ірландії, що символізував блакитний океан, який оточував усю країну.

"Сині сорочки" обирають свого Лідера

У червні "блакитні сорочки" одноголосно обрали Іойна О'Даффі своїм лідером. Він був останньою чесною людиною в уряді, і його звільнення демократичними політиками, які ненавиділи його за те, що не могли його підкупити, викликало загальнонаціональний скандал. У 41 рік кремезний, світловолосий О'Даффі був начальником Національної поліції і генералом Цивільної гвардії. За словами Моріса Меннінга, сучасного історика "блакитних сорочок", *О'Даффі був сильним і дуже незалежним комісаром поліції. Він мав хист до публічності і часто потрапляв у заголовки газет у 1920-х роках. Він був надзвичайно добре відомий по всій країні. Він був провідним членом Національної асоціації легкої атлетики та велоспорту і керував дуже успішною ірландською командою на Олімпійських іграх 1932 року. Він був успішним яскравим командиром під час Війни за незалежність і став заступником начальника штабу і близькою довіреною особою генерала Майкла Коллінза (який очолював повстання). Він був призначений комісаром поліції в 1922 році і обіймав посаду начальника штабу армії протягом певного періоду після заколоту 1924 року. Як наслідок, він був дуже широко відомий і, здавалося, мав значну незалежну силу.*

На момент свого призначення "синьо-жовтими" О'Даффі був найвідомішою фігурою в Ірландії. "Він мав репутацію енергійного і компетентного організатора". "Блеф і доброзичливість О'Даффі зробили його фігурою в країні, яка конкурувала з де Валерою". 20 липня 1933 року на зборах А.С.А., що відбулися в дублінському готелі "Гіберман", О'Даффі був одноголосно обраний головою організації.

О'Даффі одразу перетворив "блакитні сорочки" на праву руку своєї

новоствореної Національної гвардії. Її задекларованою метою був захист "національних інтересів і соціальної культури" та "знищення всіх класових відмінностей. Сприяти возз'єднанню Ірландії. Протистояти комунізму та іноземному контролю і впливу в національних справах. Очолити молодь Ірландії в русі конструктивної національної дії та сприяти і підтримувати соціальний порядок. Сприяти формуванню скоординованих національних організацій роботодавців і найманих працівників, які за допомогою судових трибуналів ефективно запобігатимуть страйкам і локаутам та одноставно залагоджуватимуть виробничі розбіжності". Членство більше не обмежувалося ветеранами, а було відкритим для "всіх громадян ірландського походження"; як писав Меннінг, "єдиними особами, виключеними під цією рубрикою, будуть євреї". О'Даффі заявив, що "Гітлер був найбільшою людиною, яку коли-небудь мала Німеччина", і пообіцяв, що ірландські "блакитні сорочки", як і коричневі сорочки фюрера, "завдадуть удару у відповідь духом нашої раси" по спільному єврейському ворогу.

Поєднання динамічного лідерства О'Даффі та ідеології "блакитних сорочок" призвело до вибуху популярності та загальнонаціонального визнання. Як пише Меннінг. *Вплив цього нового руху був негайним і драматичним. За лічені місяці він мав членів і філії в усіх частинах держави. Нічого подібного раніше не було.* Лише за три дні після призначення О'Даффі кількість членів "Синіх сорочок" зросла на 5 000 нових прихильників. Проте Національна гвардія в опублікованій статті, що описує її цілі, зробила все можливе, щоб відштовхнути клаббістів або будь-кого, хто не був смертельно серйозно налаштований щодо цього руху: *Національна гвардія покладається не на переконання, а на боротьбу. Вона організована для боротьби, і їй потрібні члени, які не ухилятимуться від бою, якщо вигляд готових в'язниць відлякає напад.* Але такі заклики до найкращих і найжорсткіших елементів в ірландському народі не залишилися непочутими. *Пліч-о-пліч з такого роду статтями, - пише Меннінг, - зростало і поширювалося носіння блакитної сорочки, і незабаром вона стала звичним явищем у всіх частинах країни.*

Підтримка надходила переважно від фермерів, фабричних робітників, студентів і, звичайно ж, ветеранів, які складали людську основу ірландського народу. Не залишилися осторонь Національної гвардії і великі мислителі країни. Першими її прихильниками були Джеймс Хоган, професор історії Університетського коледжу в Корку, та професор Майкл Тірні, президент Дублінського університетського коледжу. *Єйтс (Вільям Батлер Єйтс, великий і знаменитий поет) - в душі людина правих поглядів - настільки*

захопився ним (О'Даффі), що написав маршову пісню для блакитних сорочок." Обурені повсюдною корупцією демократії і розлючені загрозою марксизму, вони приєдналися до Національної гвардії в такій великій кількості, що до кінця 1933 року налічували 30 000 "синьосорочечників". До кінця наступного року О'Даффі мав понад 120 000 послідовників. У країні розміром з Ірландію це був справжній масовий рух.

Марш на Дублін

Її найбільша демонстрація сили відбулася 13 серпня 1934 року. На той час багато тисяч людей вже брали участь у мітингах Національної гвардії по всій Ірландії. Але на Марш на Дублін з усієї країни з'їхалося не менше 20 000 "блакитних сорочок". Проте їхньою метою був не виклик владі, а церемонія вшанування пам'яті загиблих ветеранів Війни за незалежність. Марш тільки-но розпочався, як його довжина вже перевищила півмилі. *Уряд, з тривогою усвідомлюючи, як Муссоліні став Дуче," підозрював, що О'Даффі може відчувати бажання затриматися, коли дійде до урядових будівель. Відповідно, він відновив дію Закону про громадську безпеку 1931 року. Було створено дивізію S (поліція, озброєна кулеметами і ручними гранатами), відновлено військовий трибунал і заборонено парад."*

Мирні наміри О'Даффі були очевидними, але його демонстрація стала приводом для ліберально-консервативних політиків, щоб оголосити рух поза законом. Він просто змінив назву на "Молоду Ірландію", яка майже одразу була заборонена, але так само швидко з'явилася знову, як і "Ліга молоді". Зрештою, після чергової спроби істеблішменту ліквідувати рух у судах, він з'явився як партія Об'єднаної Ірландії, "Фіне Гел" (Fine Gael). Назву було обрано на основі терміну, який з'явився на Ірландському расовому конгресі, що відбувся в Парижі в 1923 році. Організація "блакитних сорочок" зберігалася протягом усіх цих змін назв, оскільки демократичний уряд маневрував, щоб криміналізувати послідовників О'Даффі. Де Валера оголосив ірландському сенату Дейл: *Ми не дозволимо людям брати участь у параді в уніформі. Це однозначно. Коли справа доходить до цієї стадії, ми вважаємо, що ситуація дійшла до небезпечної стадії, і обов'язок уряду - втрутитися. Уряд використає всі сили, які є в його розпорядженні, щоб запобігти цьому."*

Заява О'Даффі була різкою відповіддю: *Ми є юридичною особою. Сукня, яку*

ми носимо, є законною. Майже неймовірно, що уряд може бути настільки засліплений ненавистю до своїх політичних опонентів, щоб заборонити організацію, кожна діяльність якої відкрита для повного розслідування, і кожна мета якої є чесною і доброю, в той час як він дозволяє двом комуністичним штаб-квартирам залишатися відкритими в Дубліні і проводити всляку комуністичну діяльність по всій країні. Немає нічого протизаконного в блакитних сорочках," і жодна заборона чи постанова не може зробити їх носіння незаконним!"

Незважаючи на лицемірні спроби уряду заборонити "Фіне Гаель", вона майже за одну ніч виросла і стала другою за величиною політичною організацією в Ірландії. Очевидні та істеричні спроби системи виокремити для криміналізації єдиний рух, який давав надію Ірландії, призвели до свідомої зміни суспільних настроїв. Навіть ті чесні люди, які не зовсім поділяли ідеали "блакитних сорочок", були шоковані очевидною тиранією де Валера. Меннінг пише: *Дійсно, формування цієї партії - і, безумовно, спосіб, у який вона була сформована - багато в чому завдячує рішення уряду заборонити Національну гвардію. Стало схоже на те, що уряд серйозно прорахувався своїм рішенням про заборону блакитних сорочок," адже замість того, щоб послабити О'Даффі, він став на чолі об'єднаної опозиційної партії, і замість того, щоб розгромити його рух, він зайняв нову і зміцнену позицію як частина набагато більшої організації."*

У той час як кандидати від "Фіне Гел" були законно обрані до парламенту, ліберально-консервативні політики відклали в сторону свої "фундаментальні розбіжності" з комуністичними головорізами, щоб об'єднати зусилля проти "блакитних сорочок". Без жодних провокацій поліція здійснила рейд і закрила будівлю штаб-квартири Об'єднаної Ірландії в Дубліні, в той самий час, коли член партії "Фіне Гел" був викрадений з дому і побитий до смерті "червоними" з ІРА. Г'ю О'Рейлі, перший мученик "блакитних сорочок", загинув, що прикметно, на 18-ту річницю походу Муссоліні на Рим, 29 жовтня. Наступного літа поліція С відкрила вогонь по беззбройних "блакитних сорочках", вбивши 18-річного товариша. Меннінг пише: *Дії спеціальної поліції, яка відкрила вогонь по натовпу, пізніше були піддані суворій критиці з боку судді Високого суду Ганна, який назвав їх Наростом на цьому поважному тілі" (Громадянська гвардія). Стрілянина в Корку викликала величезне обурення блакитних сорочок" по всій країні. Молодість загиблого, драматичний характер всього інциденту, а також надмірна і свавільна реакція поліції - все це разом взяте підняло гнів блакитних сорочок"*

на новий рівень. Місто і промова О'Даффі на могилі мали всі елементи емоційного заклику до синіх сорочок "носити свій опір."

Під час надзвичайно жорстокої сутички, що спалахнула на мітингу ІПС у Тралі, вибухнули бомби, спалахнули автомобілі, а сам О'Даффі отримав неприємну рану від червоного з молотком. Але "блакитні сорочки" віддали набагато більше, ніж отримали, коли почали бити марксистів в ІРА та за її межами на шляху до заслуженого вимирання. Свідченням зростаючої популярності Шин Гейл серед ірландських мас стали національні вибори, коли вона посіла друге місце у своїх перших перегонах до Сенату. Протягом 1935 року, незважаючи на все, що система і комуністи могли їм закинути, "блакитні сорочки" йшли від успіху до успіху, поки їхній прогрес не почав привертати увагу за межами ірландських берегів. 19 серпня О'Даффі відвідав Тер'є Балсруд, лідер норвезького фашизму, а 15 грудня представники "синіх сорочок" представляли Ірландію на Міжнародному фашистському конгресі в Монтре, Швейцарія, разом з товаришами з Італії, Франції, Іспанії, Португалії, Австрії, Бельгії, Голландії, Данії, Норвегії, Литви, Греції, Румунії та Швейцарії. Меннінг пише, що О'Даффі "вважав своє обрання до Робітничого комітету Міжнародного фашистського конгресу великою честю".

Синьо-жовті заборонили

З ростом престижу як вдома, так і за кордоном, О'Даффі та його легіони прихильників, здавалося, були приречені досягти остаточної влади в Ірландії. Але на мітингу під відкритим небом у Вестпорті рух "синіх сорочок" раптово припинився. Як розповідає Меннінг: *Подвійний кордон поліції оточив платформу, а дві вантажівки з військовими у військовому спорядженні стояли біля поліцейських казарм. Інші групи поліцейських відвертали всіх, хто був одягнений у сині сорочки. За відсутності О'Даффі, головним промовцем був Фіцджеральденні, і він підійшов до платформи на чолі процесії з понад 60 вершників у синіх сорочках. Зустріч розпочалася, і приблизно через півгодини О'Даффі прослизнув до краю натовпу, де його одразу ж схопила поліція. Почалася штовханина, і його врятувала група його прихильників, які підхопили його на плечі і винесли на трибуну, де він почав говорити. Він не встиг закінчити своє перше речення, як був заарештований начальником поліції, який піднявся на платформу слідом за ним. В оточенні великого загону поліції О'Даффі доставили до поліцейської казарми і*

помістили під посилену охорону. Зустріч тим часом продовжувалася в атмосфері цілковитого безладу. На трибуну посипалися пляшки і каміння, а решту промовців не було чути через оглушливий шум. Перед закінченням мітингу двох відомих прихильників О'Даффі заарештували за те, що вони носили сині сорочки, і помістили під варту разом з їхнім лідером."

Поліцейський бунт у Вестпорті став вбивством свободи слова в Ірландії. Де Валера криміналізував "Fine Gael", і це стало реальністю. Просто бути "блакитною сорочкою" було протизаконно, і будь-хто, хто в будь-якій формі намагався висловити думку "блакитної сорочки", був заарештований. Під важкою рукою такої неблаганної тиранії були взяті під варту буквально тисячі офіцерів і прихильників УІП, навіть симпатиків, не пов'язаних з організацією. Звинувачення проти цих прихильників не були незначними. Комендант Нед Кронін, друга особа О'Даффі, був звинувачений у підбурюванні до заколоту. Після місяців ув'язнення його визнали невинним, але знову звинуватили, цього разу в "членстві в нелегальній організації". Суддя повідомив суду, що якщо Кронін публічно засудить "блакитних сорочок", всі звинувачення проти нього будуть зняті. Без жодних вагань комендант обрав ув'язнення. О'Даффі утримували за низкою абсурдних звинувачень, жодне з яких не змогли довести навіть наймстивіші адвокати обвинувачення. Але після звільнення він виявив, що Об'єднана Ірландська партія була фактично обезголовлена, її лідери все ще перебувають у в'язниці, а їхній правовий статус зведений до "членів злочинної організації", за зв'язок з якою передбачено тюремне ув'язнення. Тиранія, що маскувалася під демократію, повністю викрила себе, але рух більше не міг існувати як суспільне явище, і його прихильники відмовилися слідувати за справжніми злочинцями з ІРА, ставши підпільними терористами.

"Ми поїхали до Іспанії"

Історія "блакитних сорочок" могла б закінчитися арештами у Вестпорті, але в липні 1936 року представник генерала Франциско Франко таємно зустрівся з О'Даффі в Дубліні. Франко хотів дізнатися, чи не зацікавлений лідер "Фіне Гаель" у формуванні контингенту товаришів для боротьби з комуністами в Громадянській війні в Іспанії. О'Даффі вхопився за цю можливість. Кинувши виклик уряду, він публічно звернувся за підтримкою і сформував Ірландську добровольчу бригаду. *Відповідь, - сказав він, - була такою швидкою, такою щедрою і такою спонтанною, що я можу розглядати її лише як мандат на*

продовження організації бригади." За тиждень він мав під своїм командуванням 5 000 бійців. Наступного тижня до них приєдналася ще тисяча. Проте демократія не наважувалася втрутитися, оскільки громадська думка в католицькій Ірландії була настільки прихильною до націоналістичної справи в Іспанії, що навіть найбільш налаштований проти "блакитних сорочок" політик боявся публічно критикувати зусилля О'Даффа.

Відповідно, він відплив до Іспанії 21 вересня, невдовзі після прибуття, щоб зустрітися з генералом Молою, головнокомандувачем націоналістичних сил, і самим Франко, який разом з ірландським лідером особисто був свідком звільнення Алькасара, героїчної фортеці, що так довго тримала облогу республіканців. Натхненний, О'Даффі повернувся до Ірландії, отримавши від Франко особисті запевнення, що в його розпорядження будуть надані навчання, припаси, обмундирування, зброя і корабель, на якому він зможе доставити "синьожупанників" на іспанські поля бою. Тим часом дублінський уряд прийняв "Закон про призов на військову службу за кордоном", який оголосив Ірландську добровольчу бригаду поза законом. Незважаючи на це, О'Даффі продовжував діяти згідно з планом, але з додатковими труднощами, пов'язаними з таємницею. Демократична влада саботувала його зусилля, коли це було можливо, але зглянулася на нього, коли дізналася, що ірландських комуністів вербують на службу до іспанських республіканців; якщо вони дозволили своїм любим марксистам поїхати до Іспанії, а "блакитним сорочкам" не дозволили, то мали б виглядати такими ж лицемірами, якими вони і були насправді. Як сказав один урядовий політик: *Уряд навряд чи застосує Закон про призов на військову службу за кордоном проти генерала О'Даффі та його веселих хлопців, оскільки він, напевно, розуміє, що Іспанія є найбільш підходящим місцем для нашого ірландського Дон Кіхота. Громадянська війна в Іспанії принаймні послужила б якійсь корисній меті, якби дозволила нам позбутися деяких наших дикунів обох різновидів."*

О'Даффі, обтяжений втручанням влади, зміг успішно перевести лише 700 з понад 6 000 чоловіків, які подали заявки на вступ до І.В.Б. Після лише місячної підготовки іспанськими військовими, їх відправили на фронт під Сьємпосуелос, де вони брали участь у місяцях запеклої окопної війни, піддаючись як ворожому вогню, так і суворим зимовим умовам. Однак 13 березня добровольці "перегнули палицю" і перейшли в наступ, який змусив марксистів відступити. Але і втрати серед добровольців були великими. Іспанська кампанія стала останнім триумфом "блакитних сорочок".

Опинившись поза законом у власній країні, вони зробили прощальний постріл по старому ворогу і освятили іберійську землю кров'ю ірландської самопожертви. Як писав О'Даффі: *Наш маленький підрозділ не відіграв, бо не міг відіграти дуже помітної ролі в Громадянській війні в Іспанії, але ми забезпечили, щоб наша країна була представлена в боротьбі проти світового комунізму. Нас критикували, насміхалися з нас, обмовляли, але правда, милосердя і справедливість переможуть, і час виправдає наші мотиви. Ми не шукаємо похвали. Ми виконали свій обов'язок. Ми поїхали до Іспанії!"*

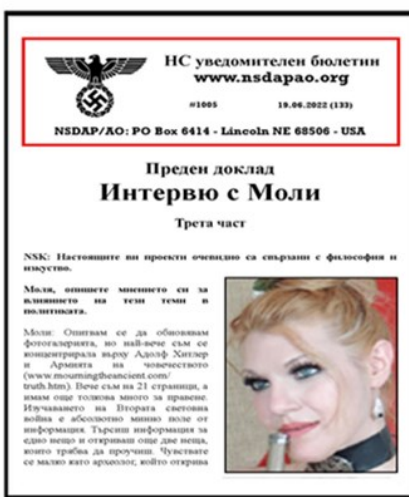
Останній з синіх сорочок

Коли Бригада повернулася додому, до початку Другої світової війни залишалися лічені місяці, а позиція офіційного нейтралітету Ірландії зробила придушення "синьосорочечників" ще простішим і ефективнішим. Тепер будь-яка робота, проведена від імені руху, з необхідністю мала бути підпільною. З лютого 1939 року з О'Даффі зв'язався Оскар Пфаус, німецький агент, який на випадок війни з давнім заклятим ворогом Ірландії, Великою Британією, хотів зв'язатися з ірландськими елементами, що симпатизували Третьому Рейху. О'Даффі став посередником між Пфаусом і небагатьма прихованими націоналістами, що залишилися в ІРА. Ці переговори були настільки секретними, що практично нічого не збереглося про їхній успіх або його відсутність. Однак дивний ключ до німецько-ірландських відносин воєнного часу з'явився у 1944 році, коли британські військово-морські сили потопили підводний човен у середній Атлантиці. Серед плавучих уламків було тіло офіцера Ірландської розвідки.

Того ж року здоров'я О'Даффі підвело, і після цілого життя динамічного служіння своїй расі він помер 30 листопада. Йому було 52 роки. Хоча "блакитні сорочки" перестали існувати як організація майже дев'ять років тому, його смерть стала страшним потрясінням для ірландського народу. Народні почуття були настільки поширеними і сильними, що уряд відчував тиск, щоб надати йому останню шану у вигляді державного похорону. Так, посеред расово самогубної війни за "порятунок світу від фашизму", тисячі людей пройшли повз тіло лідера "синіх сорочок", витягнувши праві руки у гітлерівському вітанні, як останню данину пам'яті Іоанну О'Даффі. Ірландська іронія похорону вразила старих товаришів покійного генерала нестримною силою ідеології, за яку вони боролися в тридцять роки.

Національна єдність і соціальна злагода, до яких прагнули "блакитні сорочки", не були досягнуті в Ірландії протягом усіх десятиліть після їхньої загибелі. Протягом останніх 50 років ірландський народ спостерігав, як розкол між північчю і півднем стає все більш глибокою раною в боці їхньої країни. Море крові продовжує литися по землі від жаху, на який перетворився Белфаст. Страх і глибока ворожнеча складають спадщину вигнання "блакитних сорочок". Терористи ІРА продовжують вбивати і калічити, а ліберально-консервативні політики все говорять і говорять. Тим часом безцінний білий народ впадає у відчай за майбутнє своїх дітей.

Хоча "синьосорочечники" вже давно зникли, вони ні в якому разі не забуті. Їхня кров і їхня енергія вплинули на ірландський ландшафт і, так само глибоко, на ірландську расову свідомість. О'Даффі та його легіони є не лише частиною історії нації; вони належать до ширшої картини міжнародного руху відродження білої людини, започаткованого Адольфом Гітлером і продовжуваного донині. Але настає час, коли їхній прапор буде знову піднято з пилу минулого новими руками. Тоді Ірландія знову заживе, після довгих років смерті. Привиди історії відродяться, і пісні "синіх сорочок" знову зазвучать.



NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/АО nsdapao.info